

Orijinal Kaynak: Edwards, David. (2021, March 30). "Autocracy, Democracy, and the American Founding" *Libertarianism*. <https://www.libertarianism.org/articles/autocracy-democracy-and-american-founding>

Atıf Şekli: Edwards, David. (2022, Nisan 04). "Otokrasi, Demokrasi ve Amerika'nın Kuruluşu" Çev. Hazan Sertkaya, *Sosyal Bilimler*. sosyalbilimler.org/otokrasi-demokrasi-amerikanin-kurulusu

Otokrasi, Demokrasi ve Amerika'nın Kuruluşu

David Edwards

Türkçesi: Hazan Sertkaya

"Hangisi daha iyi? Üç bin mil uzakta bir zorbanın¹ olması mı, yoksa bir mil uzakta üç bin zorba mı?" Böyle söyledi Boston papazı Aziz Mather Byles, ya da en azından ona mal edildi [bu](#). Aziz Byles bir *Loyalist*² idi ve monarşiyi yeğliyordu. Daha mühimi, Amerika'daki bağımsız bir hükümetten İngiltere'deki monarşiye göre daha fazla yarar sağlayacağını düşünmediğini öne sürüyor gibiydi.

Kendisine kraldan daha yakın üç bin zorbadan bahsederken Aziz Byles, önemli bir fikre temas ediyordu. Bu, zorbalığın bir monarşideki gibi otokratik bir yönetim biçimini gerektirmediği fikriydi. Zorbalık, diye düşündü Aziz, temsili bir yönetim şeklinin mevcut olduğu bir yerde bile var olabilirdi. Bu, ABD yönetiminin oluşumu süresince kurucular için en ciddi sorunlardan biri olacaktı: Hem fazla otokratik olmayan hem de popülizme dair gelip geçici heveslere maruz kalmayacak ve bu yüzden bir bariyerden ötekine savrulup duran kontrolden çıkmış bir araç gibi delicesine gidip gelmeyecek bir yönetim nasıl oluşturulacaktı? Kurucuların monarşiyle karşılaşmalarını ve onların Britanya tarihine ilişkin bilgilerini düşünecek olursak onların otokrasi üzerine görüşlerini anlamak kolaydır ve bugün hâlâ Amerikalılar otokrasiye karşı doğuştan bir itimatsızlığı haizler. Öte yandan, son zamanlarda Seçiciler Kurulu'nu ortadan kaldırmaya veya ABD Senatosu'nu eyaletlerin eşitliğinden nüfus temeline dayandırmaya yönelik hareketler gösteriyor ki Amerikalıların bir kısmı bugün neden kurucularının demokrasiye itimat etmediğini unutmuş.

---

¹ Bu metinde zorbalık olarak çevrilmesi uygun görülen *tyranny* sözcüğü tiranlık olarak da tercüme edilebilir. —ÇN

² Amerikan Bağımsızlık Savaşı süresince, bağımsız bir devletin kurulmasını amaçlayan Patriots karşısında İngiliz kralına sadakati benimseyen grubun üyelerini ifade eder. —ÇN

Devrimciler açısından —ki onlar sonraları ulusu inşa edenler olacaklardı— zorbalık ciddi bir sorundu ve hem otokrasiden hem de demokrasiden doğabilirdi. Şüphesiz otokratik toplumlara çağlar boyunca musallat olmuş bir şeydi zorbalık. Bir monarşi için, örneğin kral mutlak iktidarını keyfi bir biçimde kullanmayı seçtiğinde, zorba olmak kolaydı. Nitekim İngilizler yüzyıllardır tam da buna karşı mücadele ediyorlardı.

1215'te İngiliz baronları, Kral John'a karşı ayaklanarak keyfi yönetime karşı soylu Anglofon direniş geleneğini başlatmıştı. Baronlar; görünüşte gelişigüzel vergilerden, kendi topraklarının varisi olmak için ödemek zorunda oldukları ücretlerden, John'un tebaası ile kraliyet adaleti arasına yerleştirdiği engellerden ve muhtelif diğer dertlerden pek de hoşnut değildi. John'u, onun daha iyi bir yönetimi sağlayacak olan vaatlerinin bir listesini içeren *Magna Carta*'yı çıkarmaya zorlayabilmişlerdi.

Bu; İngiliz halkının, kralın kraliyet ayrıcalıkları konusunda fazla ileri gittiğini hissettiğinde birçok kereler müşterek olarak ağırlığını ortaya koyacağı zamanlardan ilkiydi. 17. yüzyılda I. Charles krallığa dair yaklaşımında, İngiltere'nin Protestan eğilimine karşı, bilhassa konu onun Katolikliğine geldiğinde, fazlasıyla mutlakiyetçi olduğunu göstermişti. Bunun için halk ondan kellesini almıştı. Sonraları yeğeni II. James, boynunun vurulmasından kurtarılsa da; Parlamento'nun, onların hak ettiğini düşündüğü kadar büyük bir rol oynamasına müsaade etmekteki gönülsüzlüğüne karşılık taht kralın elinden alınmıştı. Sürekli baş gösteren şikâyetler arasında II. James'in, tebaasının müsaadesi olmaksızın para talep etmesi vardı. 1770'lerde koloniciler, İngiltere Kralı tarafından mağdur edildiklerini hissettiklerinde onları devrimin eşiğine getiren şey bu gelenek ve kimi zaman da benzeri şikâyetlerdi.

Bağımsızlık Bildirgesi

1776'ya gelindiğinde yalnızca devrimin eşiğinde değillerdi. Massachusetts'te hem Lexington hem Concord'da silahlar ateşlenmiş ve koloni milisleri Boston şehrine yukarıdan bakan Breed ve Bunker Tepelerinde İngiliz düzenli ordusunun askerleri ile ciddi bir çatışmaya tutuşmuşlardı. Daha ne kadar ileri gitmek istediklerine karar vermeye mecbur olduklarını anladıklarında Philadelphia'daki koloni kongresi, bir Bağımsızlık Bildirgesi³ yazması için Thomas Jefferson'ı tayin etti. Bu belgede Jefferson, kolonilerin imparatorluktan ayrılma gerekçesini izah edecekti.

Bildirge; devrimcilere dönüşmüş olan kolonicilerin, III. George'un kolonilere karşı ne yönlerden zorbaca bir tehdit oluşturduğunu ortaya koyması için ilk fırsattı. Jefferson'ın izah ettiği, bu zorbalıktan bağımsız olmayı beyan etmelerinin gerekçesi; Kral III.

---

³ [Declaration of Independence: A Transcription](#). Ulusal arşivden alınmıştır. Bu, metni okunması kolay bir biçimde kelimesi kelimesine sunan yararlı bir sayfa. Bağımsızlık Bildirgesi'ne dair yaptığım tüm alıntılar bu sayfada kaynağını buluyor.

George'un İngiltere'deki İngiliz halkının gelenek ve haklarını —bunlar kolonicilerin de paylaştıklarını düşündükleri gelenek ve haklardı— nasıl da ihlâl ettiğini göstermeyi amaçlayan bir şikâyetler listesi biçimine bürünmüştü.

Temsili Yasama Organı

Bildirgedeki bazı şikâyetler bir arada düşünülebilir ve kralın, başarılı bir öz yönetimin yoluna taş koyması olarak özetlenebilir. Jefferson örneğin; kralın, “halkın haklarını ihlâl etmesine karşı çıktığı için Temsilciler Meclisi'ni tekrar tekrar lağvettiğini” ve “bu fesihden sonra uzunca bir süre başkalarının seçilmesine yardımcı olmayı reddettiğini” yazıyordu. Bağımsız fikirli koloniciler söz konusu olduğunda bu, köklü İngiliz geleneğinin ciddi anlamda ihlali demektir.

1776'ya gelindiğinde İngiliz halkı için temsil hakkı, yüzyıllardır İngiliz Parlamentosu'nda temsil ediliyor oldukları için, zaten oldukça eski bir gelenektir. Parlamento'nun 1215'teki *Magna Carta*'ya dayandırılabilirdi. Bu beyanname; kral, alışlagelmiş feodal ödemelerin dışında bir para toplamaya ihtiyaç duyarsa, bunun için kralın baronlara danışma mecburiyetinin sözünü veriyordu. İlk toplantılar yalnızca baronları bünyesine dâhil ediyordu fakat yüzyılın sonuna gelmeden avam da katılması için toplantılara düzenli olarak davet edildi. Bir kez daha söylemek gerekirse, bu toplantılar para talep etmek, örneğin kaybedilen toprakları geri almayı denemek amacıyla Fransa'da bir mücadeleye girişmek için gerekli kaynağı istemek üzere, kralın çağrısıyla toplanıyordu. Nihayetinde bu toplantılar daha düzenli hâle gelecek, her seferinde hem soyluları hem avamı içerecek ve daimi bir toplantı yeri olacaktı.⁴

Jüri Yargılaması

Magna Carta, Jefferson'ın kralın ihlâl ettiğini düşündüğü bir diğer önemli hakkın doğum yeriydi: jüri yargılaması. Baronlar; kralın, adaletinde fazlasıyla keyfi olduğu hissine kapılmıştı. Bu, John'un kabul etmek zorunda kaldığı beyannamenin maddelerine yansıyan bir şeydi.

20 ve 21. maddeler, kişilerin “yalnız muhitin iyi kimseleri”nin yemini sonrasında cezalandırılabilirdiğini ve sadece soylular sınıfı üyelerinin soylular karşısında ant içebileceğini ilan ediyordu. 38. madde, herhangi bir kimsenin başını belaya sokmadan evvel güvenilir tanıkları şart koşuyordu. Son olarak 39. kısımda özgür kişilerin, “kendi zümresinden olanların yasal hükmü olmaksızın” hapse atılamayacağını veya yasal haklarından mahrum bırakılamayacağını bildiriliyordu. Esasında bu maddeler, ceza yargılamasının yerel düzeyde ve sanığın da aralarında yaşamını sürdürdüğü kimselerce yerine getirilmesini gerektiriyordu.

---

⁴ *Magna Carta*'nın çok daha derinlikli bir incelemesi [burada](#) bulunabilir.

Jefferson ve Kıta Kongresi, kralın bu hakları ihlâl ettiğini öne sürüyordu. Bildirge, kralı “bizi birçok durumda jüri yargılamasının faydalarından mahrum etmekle” ve “sözde suçlardan yargılanmak üzere denizler ötesine sürmekle” itham ediyordu. Peki, bu hakları ihlal etmiş olan kral tam olarak ne yapmıştı?

1764'teki Gelir Yasası [*Revenue Act*]⁵ ve 1765'teki Pul Yasası'nın [*Stamp Act*]⁶ her ikisi de en yakını Nova Scotia'da kurulmuş olan Amirallik Mahkemeleri'nin [*Admiralty Courts*] yargı yetkisini genişletmişti. İngiliz yetkililer esasen koloni mahkemelerinde mahkûmiyetin sağlanabileceğine güven duymadıkları için, mahkemeye her iki yasadan dolayı da idarenin kurallarının ihlal edilmesi gerekçesiyle para cezası kesme ya da dahası gemilere el koyma yetkisi tanınmıştı. Nihayetinde Koramirallik Mahkemeleri [*Vice-Admiralty Courts*];⁷ bir hâkimin, jürinin sebep olacağı tüm o rahatsızlık olmaksızın davaya bakmasına ve hüküm vermesine [imkân tanımıştı](#).

Parlamento, gelir artsın diye ithalat malları üzerindeki vergiyi yürürlüğe koymak maksadıyla 1767'de Amerikan Gümrük İdaresi'ni kurduğunda, aynı zamanda *Writs of Assistance*⁸ yetkisini de vermişti. Bu yazılı emirler [*writs*] sayesinde gümrük memurları, yalnızca şüpheye dayanarak kolonicilerin evinde kaçak mallar için arama yapabiliyordu. Yanı sıra, Amirallik Mahkemeleri'ni bu teftişlerden kaynaklanan para cezalarının tatbikinde kendilerine yardımcı olması için kullanabilirlerdi. Bu, suçlu bulunan bir kolonicinin Nova Scotia'ya doğru zor bir seyahat geçirmesi, suçlu varsayıldığı bir yargılamada kendini müdafaa etmesi ve kendi zümresinden kimselerden oluşmuş bir jürinin olmadığı bir mahkemede masumiyetini ispata mecbur olması anlamına geliyordu. Koloniciler açısından bu, *Magna Carta*'nın ilgili maddelerinin her birini ihlâl ediyordu.

Diğer Sıkıntılar

Koloniciler aynı zamanda kolonilerde askerlerin kullanımından da endişeliydi. Bildirge, kralın kolonilerde daimi bir orduyu tuttuğu ve silahlı kuvvetleri yargı merciinden azat

---

⁵ Türkçe literatürde Şeker Yasası olarak da adlandırılır. —ÇN

⁶ Damga Yasası olarak da adlandırılır. —ÇN

⁷ Bu metinde Koramirallik Mahkemeleri olarak çevrilmesi uygun görülmüştür. İngiliz kolonilerinde kurulmuş, bir jüri yargılaması olmaksızın, denizcilik ile ilgili meselelerde bir üst mahkeme olan Amirallik Mahkemeleri veya İngiliz Deniz Hukuku ile çelişmeyecek biçimde karar vermesi beklenen mahkemelerdir. Amerika' da Fransız-Hint Savaşı'nın başlamasını takiben yetkileri artırılan bu mahkemelerin temel amacının denizciliği düzenlemek ve kaçakçılık ile mücadele etmek olduğu belirtilmekle birlikte, önemli bir etkenin de ekonomik denetim olduğu söylenebilir. Aslında bu yargı birimleri, kaçakçılığa ve zorunlu harçları toplamaya yönelik daha müsamahakâr davranan mahkemelerin ve yerel memurların yerini almış ve haliyle ekonomi üzerindeki imparatorluk hâkimiyetini artırmıştı. Özetle belirtmek gerekirse koloniciler açısından bu mahkemelere yönelik öfkenin temel bir kaynağı da buydu. —ÇN

⁸ En kısa ifadeyle, imparatorluğun kaçakçılık karşıtı hükümlerini tatbik etmeye yönelik çıkarılan arama emirleri olarak ifade edilebilir. Gümrük memurlarına, mülkiyet veya mal üzerinde arama yapma ve el koyma yetkisi tanıyordu. Bu hâliyle Amerika'nın bağımsızlığına giden yolda ülke içindeki tansiyonu artıran önemli bir etkendi. —ÇN

ettiği yönündeki şikâyetleri de bünyesinde barındırıyordu. Amerika'da suç işlemiş bir asker, yargılanması için, koloni mahkemelerinin sanık askere adilce davranamayacağı endişesiyle İngiltere'ye gönderilebilirdi. 1774'teki İskân Yasası [*Quartering Act*]⁹ o zamanlar daha fazla askeri tam da kolonicilerin ortasına yerleştirmişti. Koloniciler açısından bu bir tehditti zira İngiltere'deki mahkemelerin, İngiliz düzenli ordusunun askerlerini kolonilerde işledikleri herhangi bir suçtan mahkûm etmeyeceğinden eminlerdi. Ayrıca koloniciler, askerlerin İskân Yasası sayesinde onlarla birlikte yaşamasının maksadının da bizzat kendilerini daha yakından izlemek olduğunu [anlamışlardı](#).

Bu sıkıntıların çoğu İngiliz hükümetinin kolonilere karşı gerçekten nasıl da başına buyruk hâle geldiğini göstermeye yaradı. Elbette bu kaygılar, [Versay Antlaşması](#)'nın Bağımsızlık Savaşı'nı sona erdirdiği anda tamamen ortadan kaybolmamış ve bağımsızlıklarını henüz kazanmış olan koloniciler [Konfederasyon Maddeleri](#)'ne tabi, zayıf bir ulusal hükümeti haiz bir ulus yaratmışlardı. Ne var ki bu ulusun önderlerinin Konfederasyon Maddeleri'nde ciddi kusurlar olduğunu fark etmesi uzun sürmedi ve Philadelphia' da bu kusurları gidermek adına bir araya geldiler; nihayetindeyse bu maddeleri tamamen bir yana bırakıp onaylanmak üzere yeni bir anayasayı halka sundular.

Anayasa

Anayasa Konvansiyonu ve [anayasanın] onanma tartışmaları süresince hem Federalistler hem de Federalizm karşıtları, tıpkı İngiliz ataları gibi, zorbalık ve keyfi bir yönetim konusunda nasıl da endişeli olduklarını ortaya koymuşlardı. III. George zorbalığını doğrudan tecrübe etmişlerdi (tanık oldukları üzere) fakat aynı zamanda zorbalığın öteki biçimleri hakkında bilgiye de sahiplerdi. Oliver Cromwell yönetimindeki Protektora'nın aşırılıklarının —örneğin Protestan rejimi altındaki Katoliklere yönelik zulümde olduğu gibi— farkında olmakla birlikte, onların demokrasiye dair korkuları teorik olmaktan çok tarihseldi. Yeterli koruma olmaksızın bir çoğunluğun, azınlığı ezmesinin kolay olabileceğinden korkuyorlardı.

Philadelphia'daki Anayasa Konvansiyonu sonucu ortaya çıkan belgenin iki temel işlevi vardı. Ulusal bir hükümetin asli görevlerini yerine getirmeye daha muktedir, güçlü bir yönetim oluşturdu. Aynı zamanda bu güçlü hükümetin zorba olmasının önüne geçmek için yüksek bariyerler yarattı. Bu ikinci işlevini muhtelif biçimlerde yerine getirdi.

---

⁹ *Quartering Act* ifadesinin bu metinde İskân Yasası olarak çevrilmesi uygun görülmele birlikte ifadenin literatürde, örneğin Chris Harman'ın Türkçeye çevrilen *Halkların Dünya Tarihi* adlı yapıtında olduğu gibi, Kışla Vergisi gibi alternatif çevirileriyle de karşılaştırılabilir. Kast edilen; koloni otoritelerinin, kendi yaşam alanlarında iskân edilen İngiliz askeri güçlerine yiyecek, içecek, mesken vb. teminini zorunlu tutan parlamento hükmüdür. Bu yasanın yarattığı öfke Amerikan Anayasası'nın; barış dönemlerinde hiçbir askerin, sahibinin izni olmaksızın bir mülkte iskân edilemeyeceğini ifade eden 3. Değişikliğine [*Third Amendment*] de yansımıştır. —ÇN

Anayasa, eyalet yönetimi ile ulusal hükümet arasında yetkilerin bölüşümüne yer veriyordu. *The Federalist*'in [Federalist Yazılar] 14. makalesinde James Madison, ulusal hükümetin “bütün bir yasaları yapma ve idare etme yetkisi ile görevlendirilmeyeceğini” yazmıştı. Ulusal hükümetin yetkisi, “cumhuriyetin tüm mensuplarını ilgilendiren sayılı amaçlar” ile sınırlı olacaktı. Eyaletler, önceki otoritelerini muhafaza edecekti. Ulusal hükümetin; kendileri doğal olarak ulusal olan ulusal savunma, devletlerarası ticaretin düzenlenmesi gibi sayılı yetkilerle sınırlanması; ulusal hükümetin, vatandaşların gündelik hayatlarında devasa bir rol oynamasının ve despotizm eğilimleri doğrultusunda hareket etmesinin önüne geçmek için düşünülmüştü.¹⁰

Yetkilerin federalizmden kaynaklı bölüşümüne ek olarak anayasa; yetkileri, her biri kendi iktidarını titizlikle koruması beklenen, ulusal hükümetin ayrı organları arasında paylaşıyordu. Thomas Jefferson'dan alıntıyla James Madison, *The Federalist*'in 48. makalesinde hükümetin tüm iktidarını bir organda toplamanın —bu, seçilmiş bir yasama organı da olsa— despotik yönetimin bizzat izahı olacağı ve “173 despotun da hiç şüphesiz biri kadar baskıcı olacağını” ifade ediyordu. Anayasa Konvansiyonu, bir kimsenin birden fazla organın yetkilerini eş zamanlı olarak kullanmasının önüne geçmek için ulusal hükümetin yetkilerini yasama, yürütme ve yargı birimleri arasında bölüştürdü ve aynı zamanda hepsini yasamaya bağımlı kıldı. Bu organların her birinin ulusal hükümette oynayacağı belirli bir rolü vardı ve bu rolle sınırlıydılar.¹¹

Eyaletler karşısında ulusal hükümetin yetkilerine sınırlar koyarak ve iktidarı ulusal hükümetin üç organı arasında dağıtarak Konvansiyon, Konfederasyon Maddeleri'nin katı sınırlarını meydana getiren kaygıları dikkate almış oluyordu. Federalizm karşıtları yine de ulusal hükümetin bir zorbalığa dönüşeceğiinden fazlasıyla endişeliydi. Başkanlık makamının bir monarşiye ya da Senato'nun bir aristokrasiye dönmesinden korkuyorlardı. Ulusal hükümet üzerindeki sınırlamalar ve iktidarın organlar arasında bölüşümüye, zorbalığa yönelik teşviki azaltacaktı. Buna ek olarak Konvansiyon, Kongre'ye yargı ve yürütme organları üzerinde *impeachment*¹² yetkisi vermiş ve senatör atamalarını doğrudan her bir eyaletin yasama organının yetki alanına [yerleştirmişti](#).

Ulusal hükümetten doğacak bir zorbalığa dair endişeler federalizm karşıtları açısından epey gerçek olmakla birlikte, zorbalığın Birleşik Devletler'de nasıl boy verebileceğine dair başka endişeler de vardı. Federalistlerin kendileri de —*The Federalist*'in 10.makalesinde detaylıca açıklandığı üzere— dizginlenmemiş bir

---

¹⁰ *The Federalist Papers*, New York: Bantam, 2003. s. 77.

¹¹ *age*, s. 303.

¹² Türkçede “azil soruşturması,” “suçlama,” “suçlandırma” ve muhtelif başka çevirileri ile karşılaşılabilecek; Amerikan yönetim sisteminde görevi kötüye kullanma sebebiyle açılan bir nevi meclis soruşturması. Cezai niteliktedir. Yürütmenin yasama ve yargı üzerinde tesis ettiği kontrol mekanizmasının bir örneği olduğu söylenebilir. —ÇN

demokrasinin özgürlüğe yönelik monarşi ve aristokrasi kadar tehdit oluşturabileceğini düşünüyorlardı.

Anayasa Demokratik Hizipçiliğe Yönelik Tehdidi Nasıl Hafifletir?

Demokratik hükümetlere ilişkin sorun, Madison'ın açıkladığı üzere, hiziplerdi. Hizbin kendisi, kabilecilik ya da partizanlık gibi muhtelif isimler altına girebilirdi. Bu; insanlar — ister gerçek ister muhayyel olsun— kendileri ile ortak akrabalık taşıyan ve birlikte bir tür cemaat oluşturacakları başkalarını aradıkları için gerçekleşir. Bu cemaatler, siyasal partilerden tutun da milliyete, dine veya *Star Wars* hayranlarının karşısında *Star Trek* hayranlarına dek her türlü şeyi temel alabilir. Kişiler bu hizipleri oluşturdukça onun çıkarını daha ileri taşımak için çalışabilirler. Madison'a göre hizipçiliğin saikleri ortadan kaldırılamazdı; bu sebeple onun etkilerine ilişkin kısıtlamalar getirmek zorunluymuştu.

Çoğunluktaki bir hizip, seçimle iş başına gelmiş bir hükümet altında kendi tercihini ileri taşımak için çoğunluğun gücünü kullanabilir ve bunu yaparak kamu yararının ve kişilik haklarının feda edilmesine yol açabilirdi. Yurttaşların çoğu belirli bir dine mensupsa ve tüm yurttaşların da bu inanca bağlı olmasını istiyorlarsa bu, azınlığın kendi vicdanını dinleme hakkının fena bir ihlâli olurdu. Azınlıktaki hizip hükümetin idaresini yavaşlatabilse de anayasa, çoğunluktaki hizbin kendi hususi inancını toplumun geneli üzerinde dayatmasını önlemek için tasarlanmıştı. Madison açısından bu gerekliydi zira demokrasiler, hangi hizip iktidardaysa ona göre bir uğraktan diğerine kontrolsüz ve düzensiz salınımları haiz, “kargaşa ve ihtilaf gösterileriydi.”¹³

Federalistler, hizbi sınırlayan bir sistem tasarlamak için sıkı çalıştılar. Bu, Anayasa'da ortaya koyulan iki kurum aracılığıyla rahatça görülebilir: ABD Senatosu ve Seçiciler Kurulu.

O zamandan bu yana değişmiş olmakla birlikte, Senato esasen doğrudan halkoyuyla seçilmiyordu. Senatörlerin seçilmesi usulü, Senato'nun o eyaletteki seçmenlerden ziyade bütün bir eyaletin genel çıkarlarını temsil etmesi amaçlandığından, her bir eyaletin yasama organına bırakılmıştı. Yine de halkın kendisi Kongre'de Temsilciler Meclisi tarafından temsil ediliyordu. Senato da buna binaen, Meclis'teki ihtirasları hafifletmek için düşünülmüştü.¹⁴

Demokrasiye dair ihtiraslar üzerindeki bir diğer denetleme de Seçiciler Kurulu'ydu. Alexander Hamilton, bir eyaletin yurttaşlarının bir şarlatanın karizması tarafından veya entrika yoluyla yönlendirilebileceğini, bu sebeple de aşağı karakterde biri lehine oy kullanabileceklerini öne sürüyordu. Bu kişinin birden fazla eyaletin yurttaşlarını aldatması ise onu daha fazla zorlayacak ve Seçiciler Kurulu'nun seçmenlerini kandırmak daha bile

---

¹³ *The Federalist Papers*, s. 54–5.

¹⁴ *age*, s. 376-78.

zor olacaktı. Aynı zamanda Hamilton; Seçiciler Kurulu'nun, başkanlığı elde eden kişinin basitçe en büyük eyaletlerdeki çoğunluğu kazanan olmasındansa, buralardaki en geniş cazibeye sahip kimse olduğunu teminat altına aldığını belirtiyordu.¹⁵

Kurucular açısından sistemin cazibesi ihtiyatlılık ve muhafazakârlığındaydı, her ne kadar bunların hiçbiri sistem için aslında doğru sözcük olmasa da. Anayasa değişikliği süreci getirmişler, ancak kasten meşakkatli tutmuşlardı ki değişiklikler bir heves uğruna gerçekleşmesin. Bütün bir ulusu temsil eden ancak doğrudan doğruya halkoyuyla seçilmeyen bir başkan yaratmışlardı. Savunma gibi genel ulusal çıkara ilişkin alanlar üzerinde otoriteyi haiz ulusal bir hükümet sağlamışlar fakat bu hükümet anayasa tarafından, eyaletlere tevdi edilen ve daima onlar tarafından kullanılan yetkilerin sınırını aşmaktan menedilmişti.

Kurucuların monarşi ve aristokrasi eğilimini başlıca tehdit olarak gördüğü gerçeği doğru olmakla birlikte onlar, dizginlenmemiş bir demokrasinin de cumhuriyete yönelik bir tehdit olduğunu düşünüyordu. Anayasadaki kısıtlamalar yalnızca otokrasinin gelişme olasılığının önüne geçmemişti. Cumhuriyeti, demokrasiye dair heveslerin rüzgârında zincirlerinden kurtulmuşçasına savrulmaktan da kurtarmıştı. Hükümet otoritesi ve demokrasi üzerindeki kısıtlamaların her biri, aslında bir kusur olmaktan ziyade ayırt edici nitelikti.

Kayda Değer Akademik Metinler mottosuyla, 10 Ağustos 2015 tarihinde yayın hayatına başlayan *sosyalbilimler.org*, sosyal bilimler meselelerine yoğunlaşan, gönüllülük odaklı, açık erişim, akademik bir web sitesidir. Hakkında detaylı bilgi almak için sosyalbilimler.org/hakkinda sayfasını, ekibimizde gönüllü olarak görev almak için sosyalbilimler.org/basvuru sayfasını ziyaret edebilirsiniz.

Facebook, Twitter, Instagram ve YouTube'da @sosbilorg kullanıcı adıyla *Sosyal Bilimler*'i takip edebilirsiniz.

sosyalbilimler.org/abonelik sayfasından e-bülten aboneliği olarak, her pazar günü, o hafta içinde *sosyalbilimler.org*'da yayımlanan çalışmaların tamamını size gönderilecek bir e-posta ile alabilirsiniz.

sosyalbilimler.org'da yayımlanan metin, video ve podcastlerin paylaşıldığı Telegram grubuna t.me/sosbilorg adresinden katılabilirsiniz.

---

¹⁵ *age*, s. 414-7.